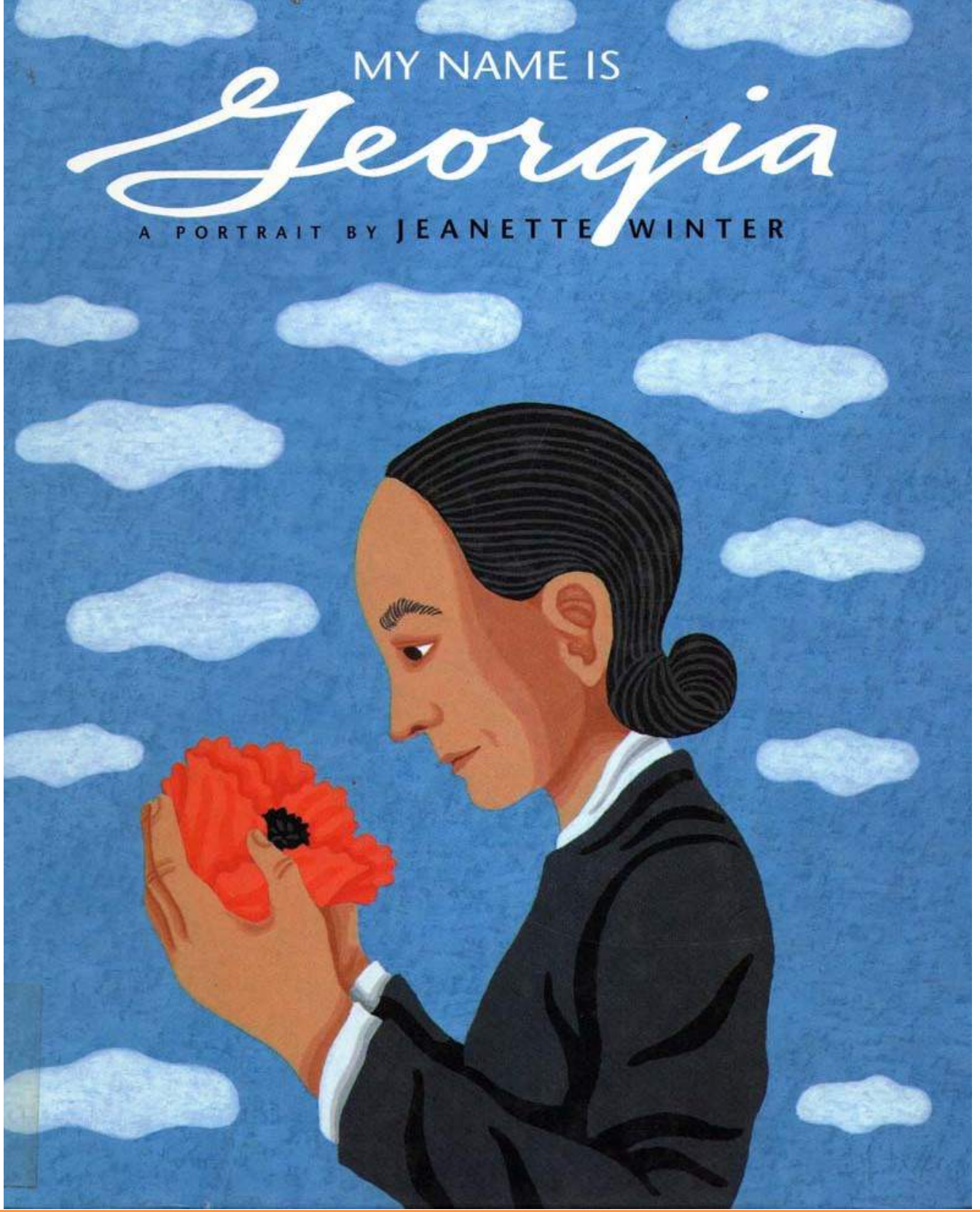

నా పేరు జార్జియా

జానెట్ వింటర్, తెలుగు: కె. సురేష్

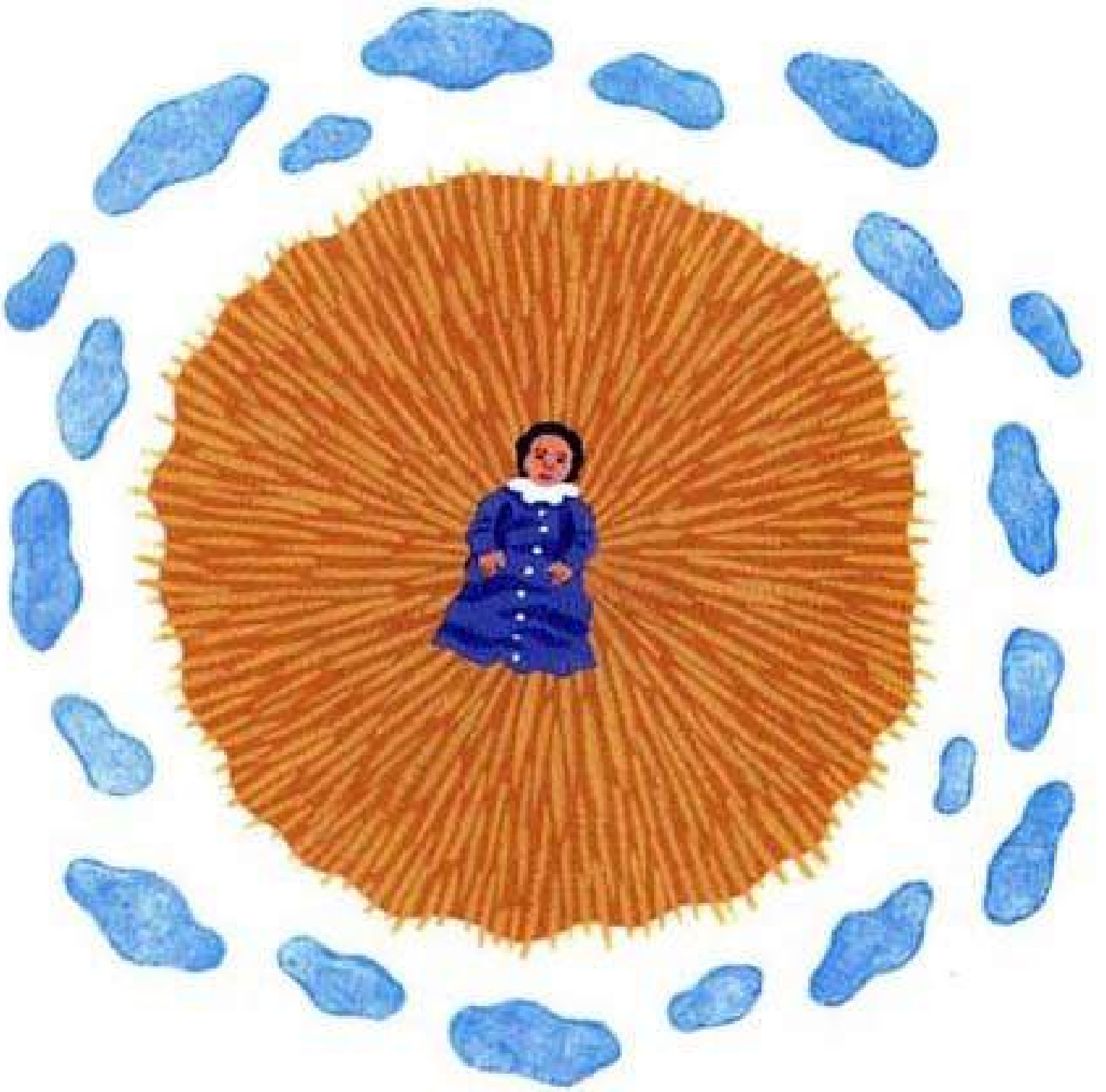

నేను ఎత్తైన ప్రదేశంలో, మబ్బులలో ఉండేదానిని. నా
కిటికీలోంచి కనిపించినదానిని పెయింట్ చేసేదానిని.

చిన్నప్పటినుంచే జార్జియా ఒ'కీప్ ప్రపంచాన్ని తనదైన కోణం
నుంచి చూసేది.

ఆకాశంలో నక్షత్రాలు ఉన్నప్పుడు నిచ్చెన ఎక్కి మేడమీదకి వెళ్లి
సూర్యోదయం కోసం ఎదురు చూసేది.

సంధ్యా సమయాలు, వెన్నల రాత్రిళ్లలో కొండలలో తిరిగేది.
ఎముకలు, రాళ్లను ఇంటికి తెచ్చి వాటి బొమ్మలు వేసేది. తాను
ఏమి కావాలో ఆమెకు చిన్నప్పటినుంచి తెలుసు – ఆమె
చిత్రకారిణి అవుతుంది.

అమెరికాలోని విస్కాన్సిన్‌లో, ఒక వ్యవసాయ క్షేత్రంలో
1887లో జార్జియా ఒ'కీఫ్ పుట్టింది.

12 సంవత్సరాలకే నేను ఏమి అవ్వాలన్న దానిమీద నాకు స్పష్టత
ఉంది - నేను ఒక చిత్రకారిణిని అవుతాను.

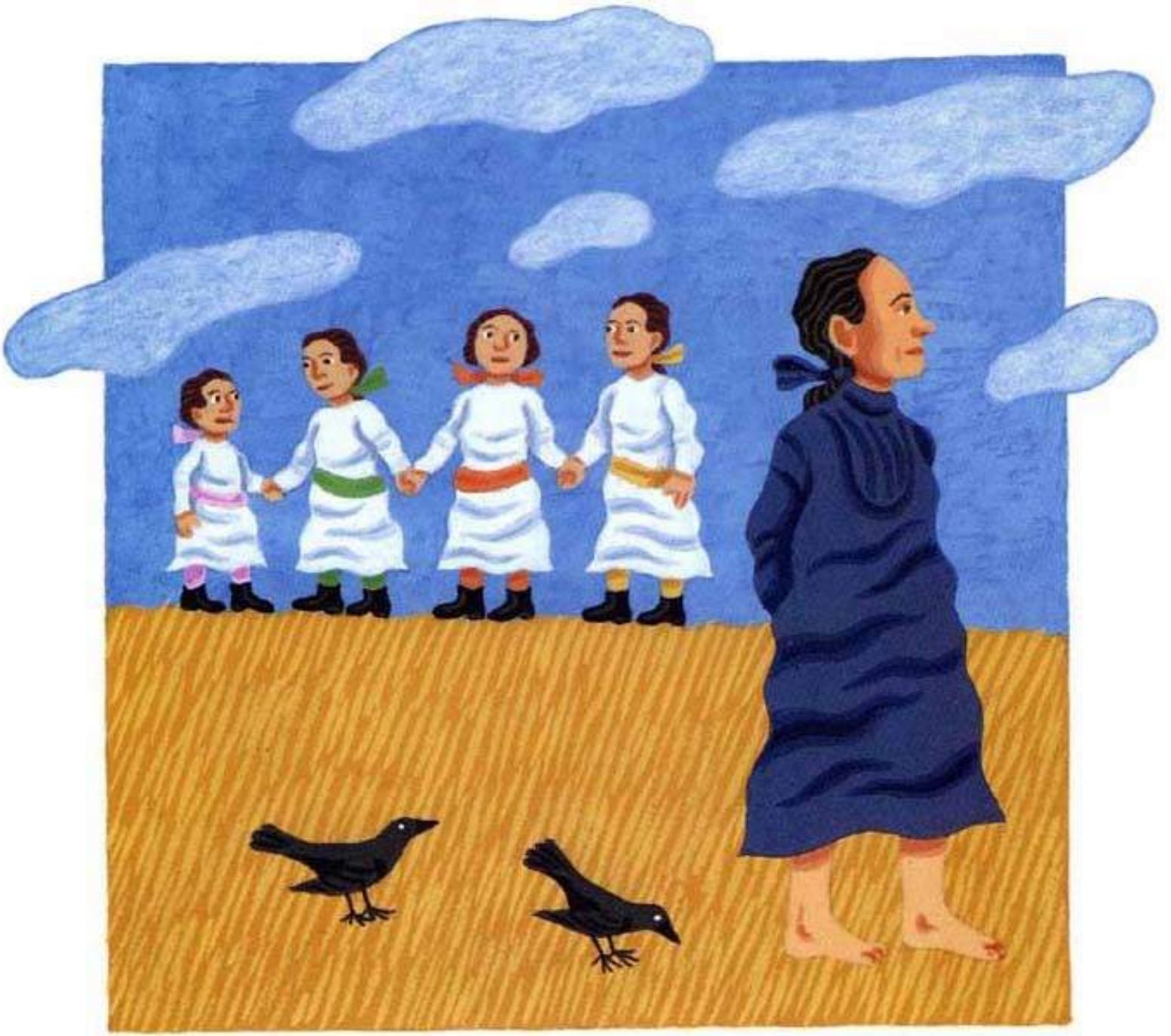

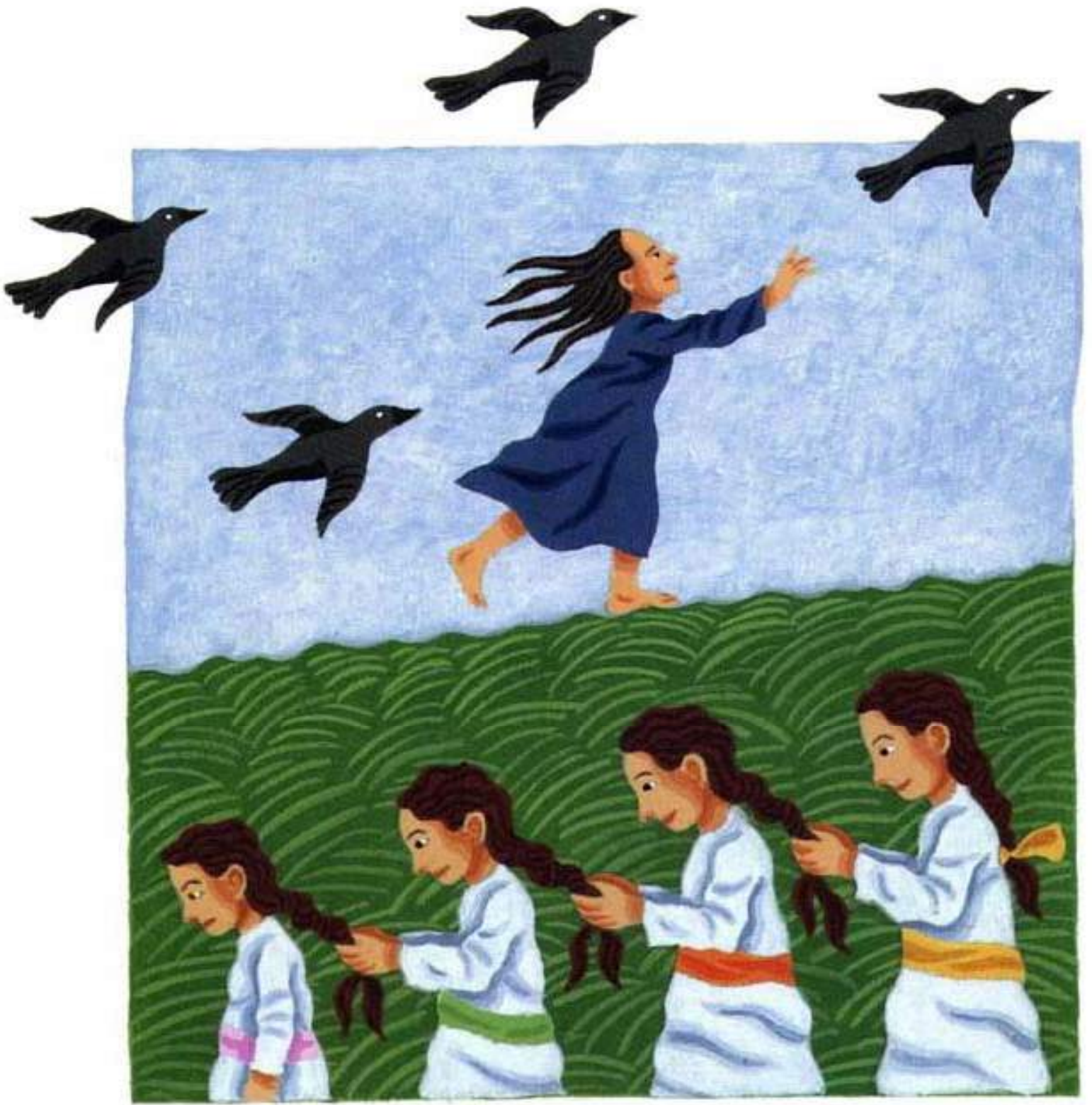
నాకు ఏమి కావాలో నాకు ఎప్పుడూ తెలుసు. నా
చిన్నప్పుడు గంటల తరబడి ఆడుకుంటూ ఉండేదానిని.
ఒంటరిగా ఉన్నప్పటికీ ఎంతో సంతోషంగా ఉండేదానిని.

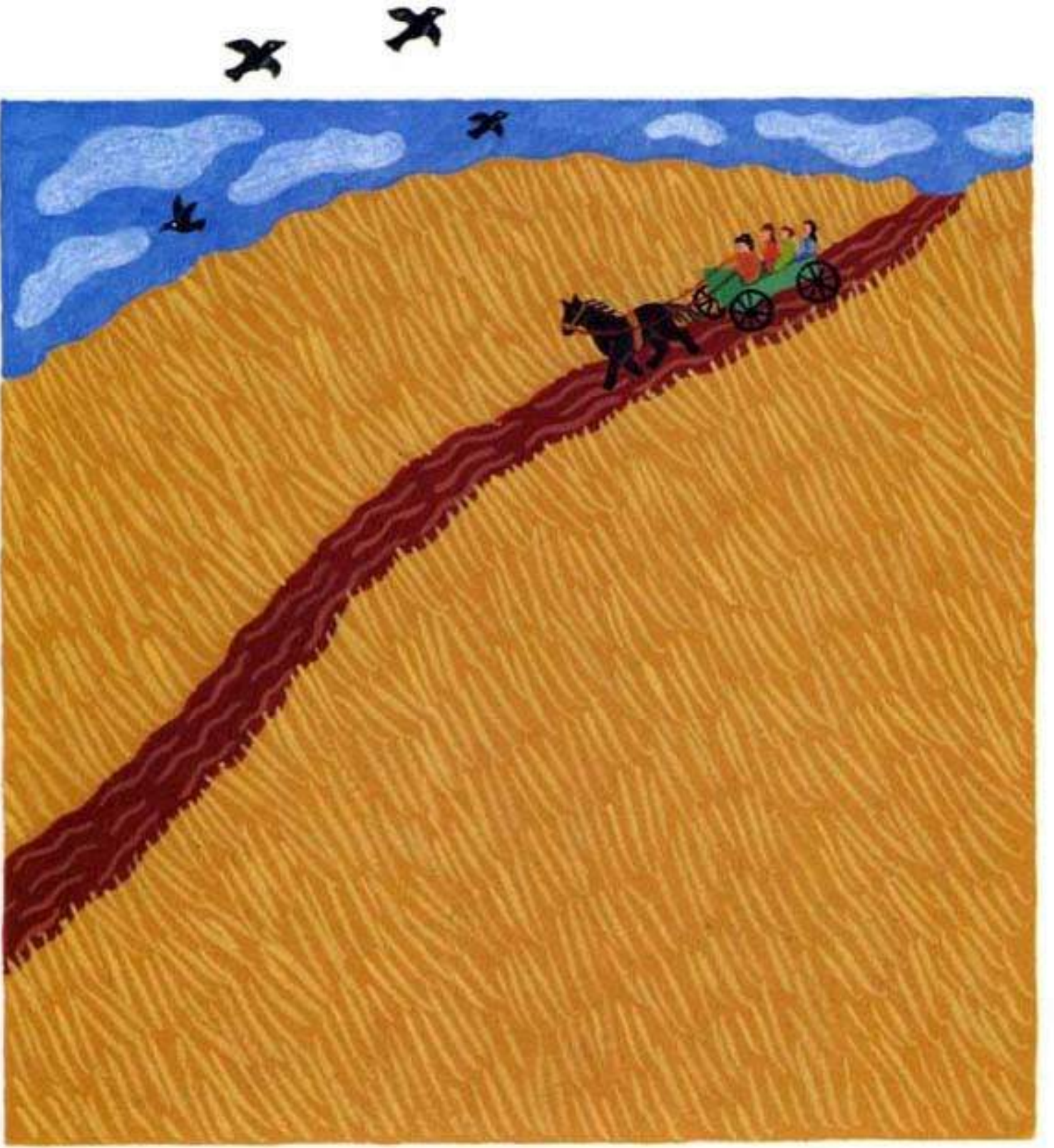

ఇతరులు ఎవ్వరూ చెయ్యనిది నేను చేసేదానిని. నా అక్కచెల్లెళ్లు
నడుముకి గుడ్డ బిగించి కట్టుకుంటే నేను కట్టుకునేదానిని కాదు.
వాళ్లు మేజోళ్లు తొడుక్కుంటే నేను తొడుక్కునేదానిని కాదు.

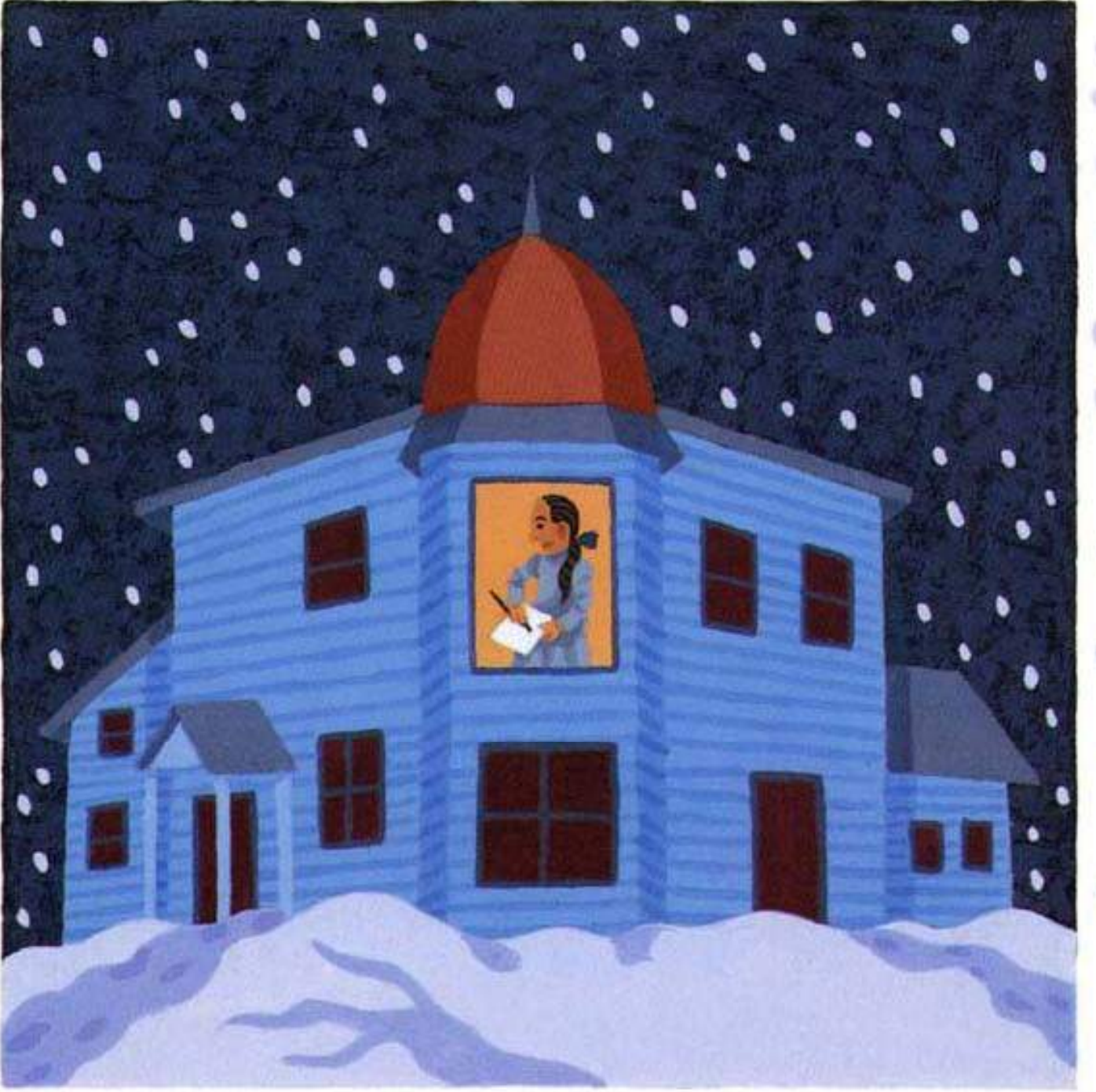
నా అక్కచెల్లెళ్లు జడలు వేసుకుంటే
- నా జుట్టుని గాలికి వదిలేసేదానిని.

ప్రతి శనివారం నేను పట్టణం వెళ్లేదానిని. అక్కడ ఆర్ట్ టీచర్
అలమరలోంచి చిత్రాలు తీసుకుని వాటి నకళ్లు గీసేదానిని.

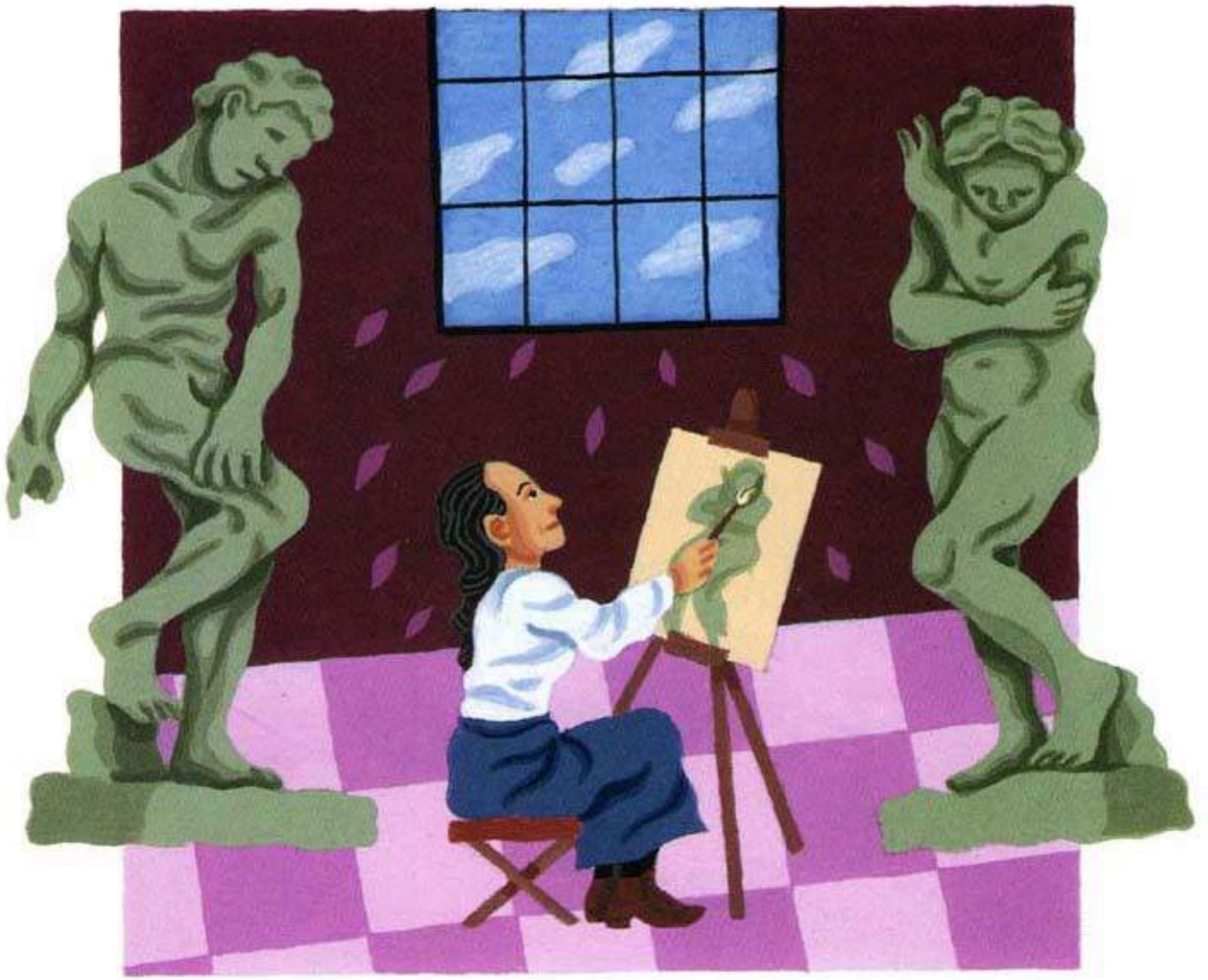

ఇంటిలో కిటికీలోంచి

గంటల తరబడి బయటకు చూస్తూ ఉండేదానిని.

నా కంటికి కనిపించిన ప్రతిదానిని

గీస్తూ ఉండేదానిని.

నేను అందమైన బొమ్మలు వెయ్యగలను...
చికాగోలోని ఆర్ట్ స్కూల్లో
నేను మ్యూజియంకి వెళ్లి
అక్కడి శిల్పాల బొమ్మలు వేసేదానిని.

న్యూ యార్క్ స్కూల్లో నేను రోజుకొక నిశ్చల చిత్రాన్ని గీసేదానిని
– అలా ప్రతి రోజు చేసేదానిని.

స్కూల్లో టీచర్ ఆలోచనలను చిత్రాలుగా గీసేదానిని.

బడి అయిపోయిన తరువాత
నా సొంత ఆలోచనలను అన్వేషించటానికి
విశాల ప్రపంచంలోకి వెళ్ళాను.

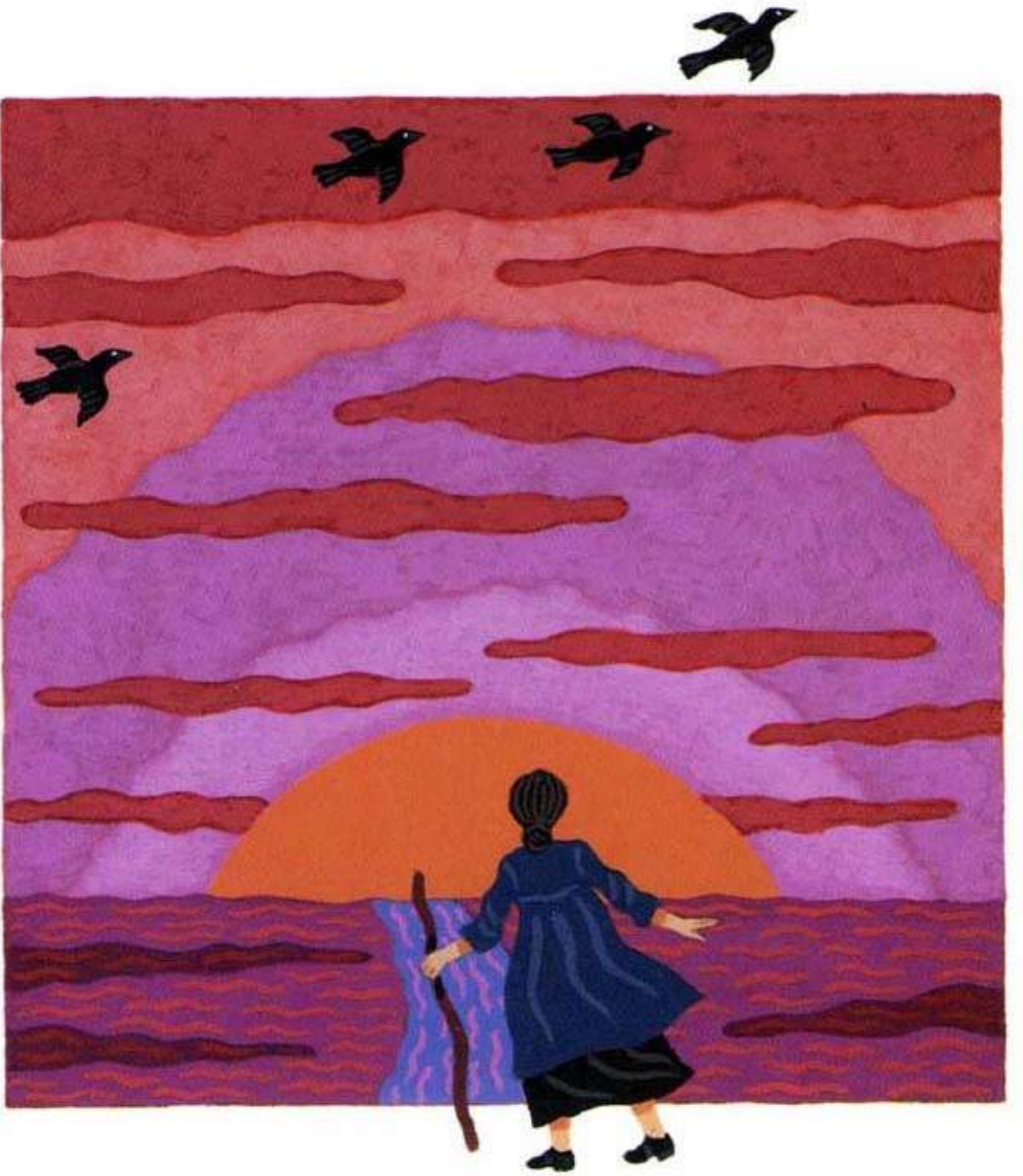

నా బాల్యపు పుస్తకాలలో విశ్వంఖిల పశ్చిమంగా పరిచయమైన
టిక్సాస్ మైదానాలకు వెళ్లాను.

... నువ్వెప్పుడూ ఆకాశాన్ని చూడలేదు.

అదెంతో అద్భుతంగా ఉంటుంది.

... సూర్యాస్తమయం వైపుకే నడిచాను.

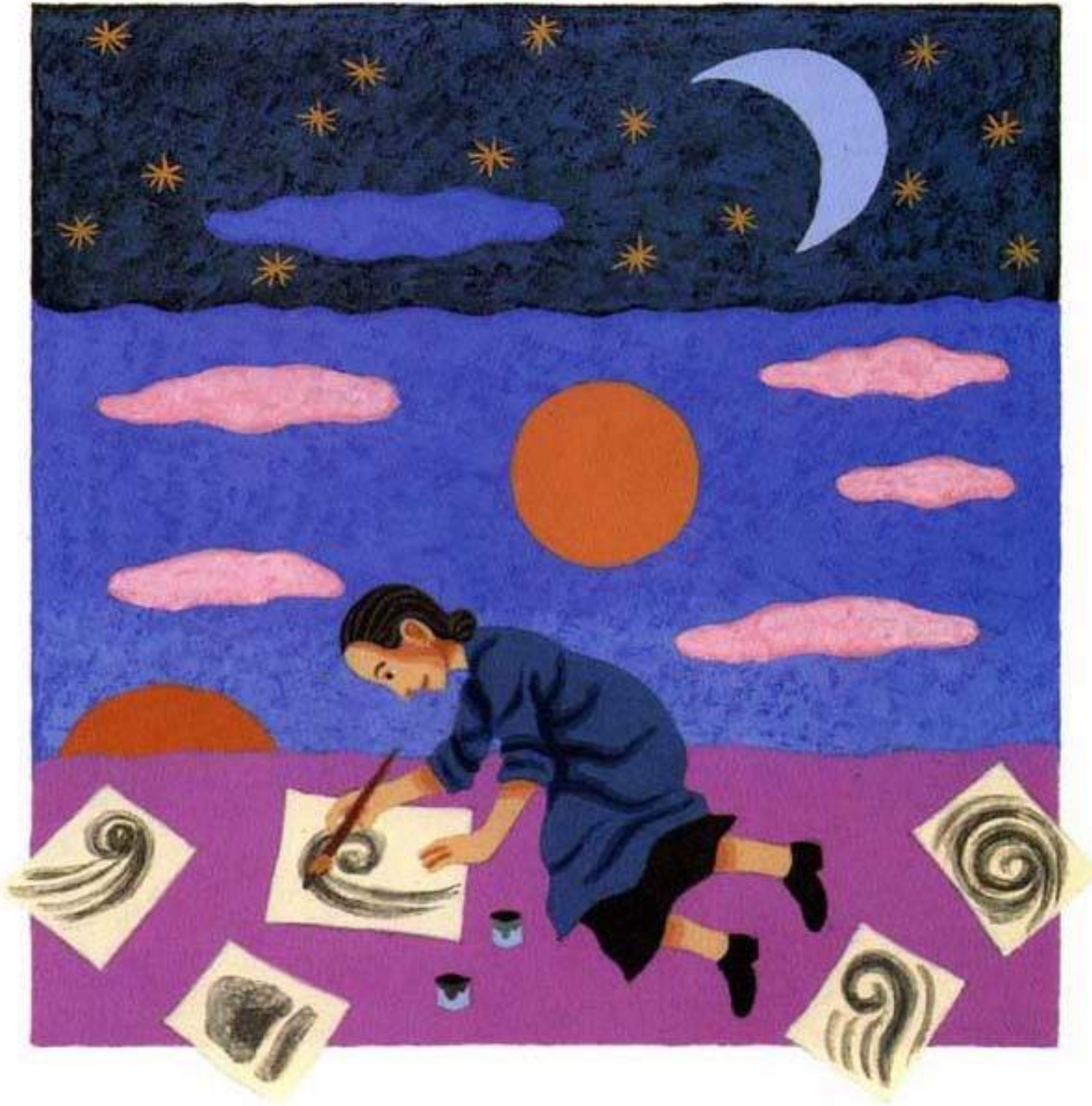

ఆ మైదాన గాలులను అనుభూతి చెందాను.

అక్కడి సూర్యాస్తమయాన్ని, ఆకాశాన్ని చిత్రించాను.
అక్కడి అద్భుతమైన ఒంటరితనాన్ని, శూన్యతని చిత్రించాను.
పగలు, రాత్రి బొమ్మలు వేస్తూనే ఉన్నాను.

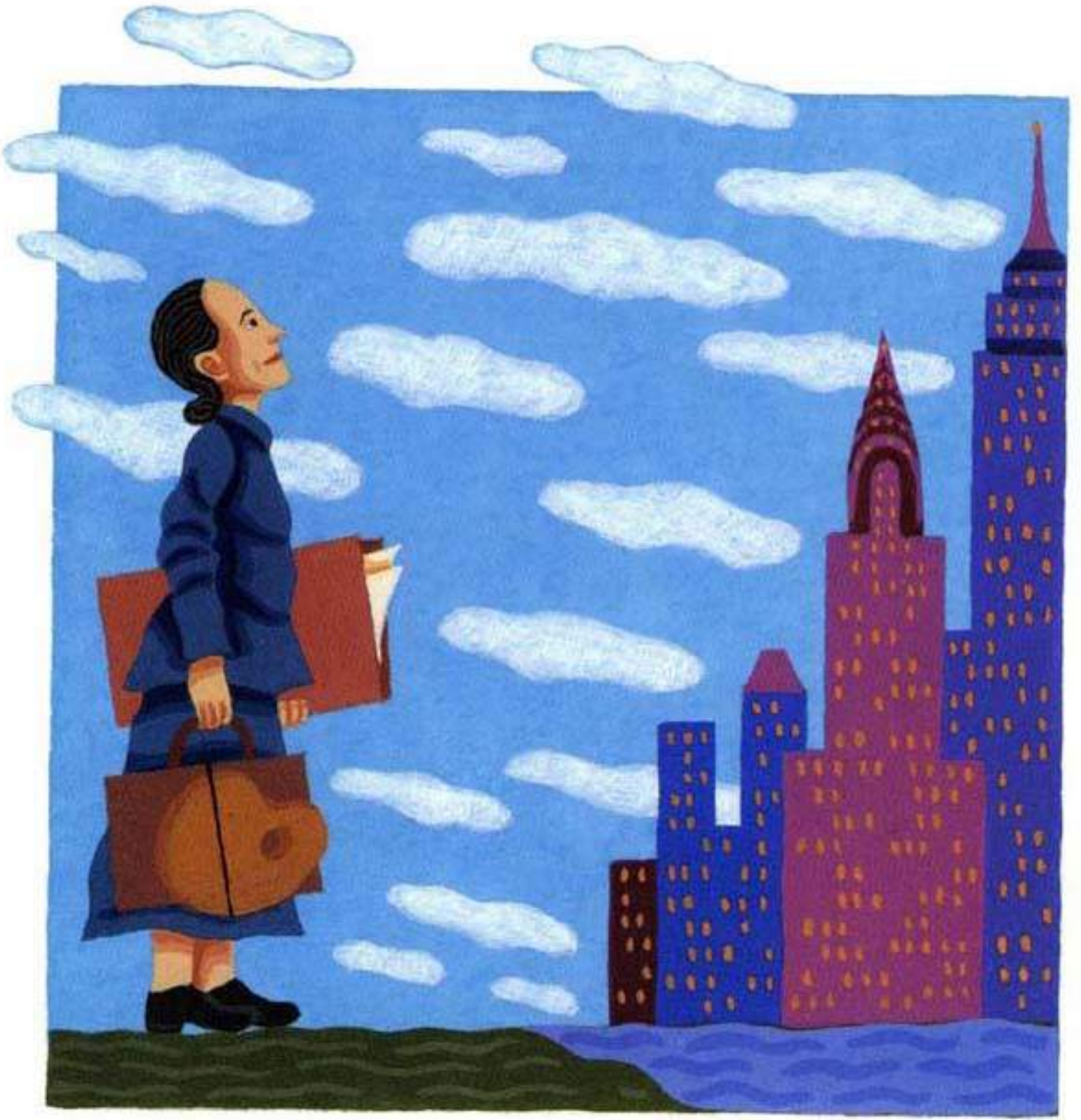

నా తల తేలికగా అయిపోయిందనిపించేదాకా

బొమ్మలు వేస్తూనే ఉన్నాను.

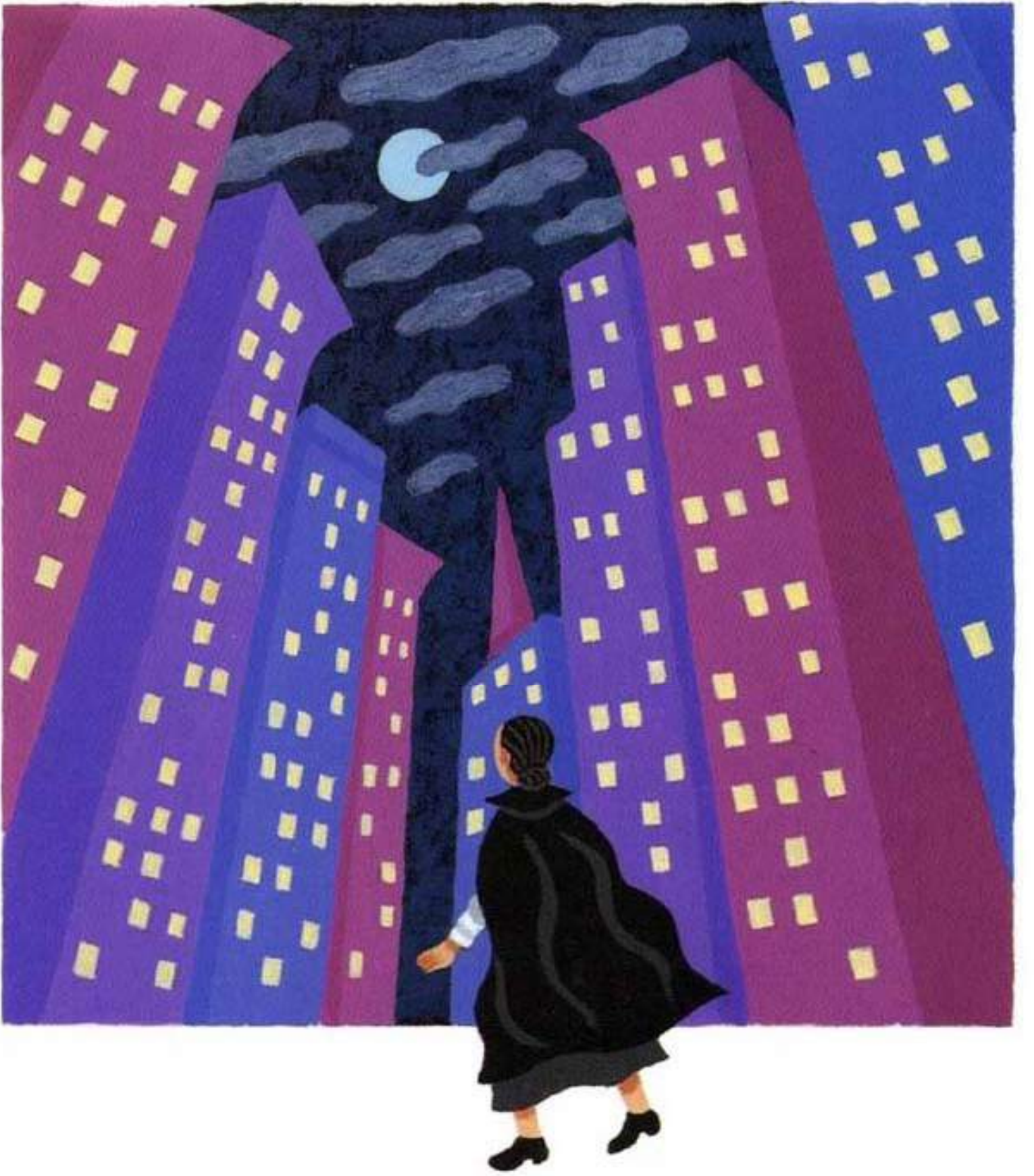
ఎవరూ నేర్పని ఆలోచనలు, ఆకారాలు నా మెదడులో సుడులు
తిరుగుతూ ఉండేవి.

నేను వేసిన బొమ్మలన్నింటినీ తీసుకుని
కళాకారులందరూ ఉండే న్యూ యార్క్ కి
చేరుకున్నాను.

అక్కడ కాంక్రీటు అడవిలో సంచరించాను.

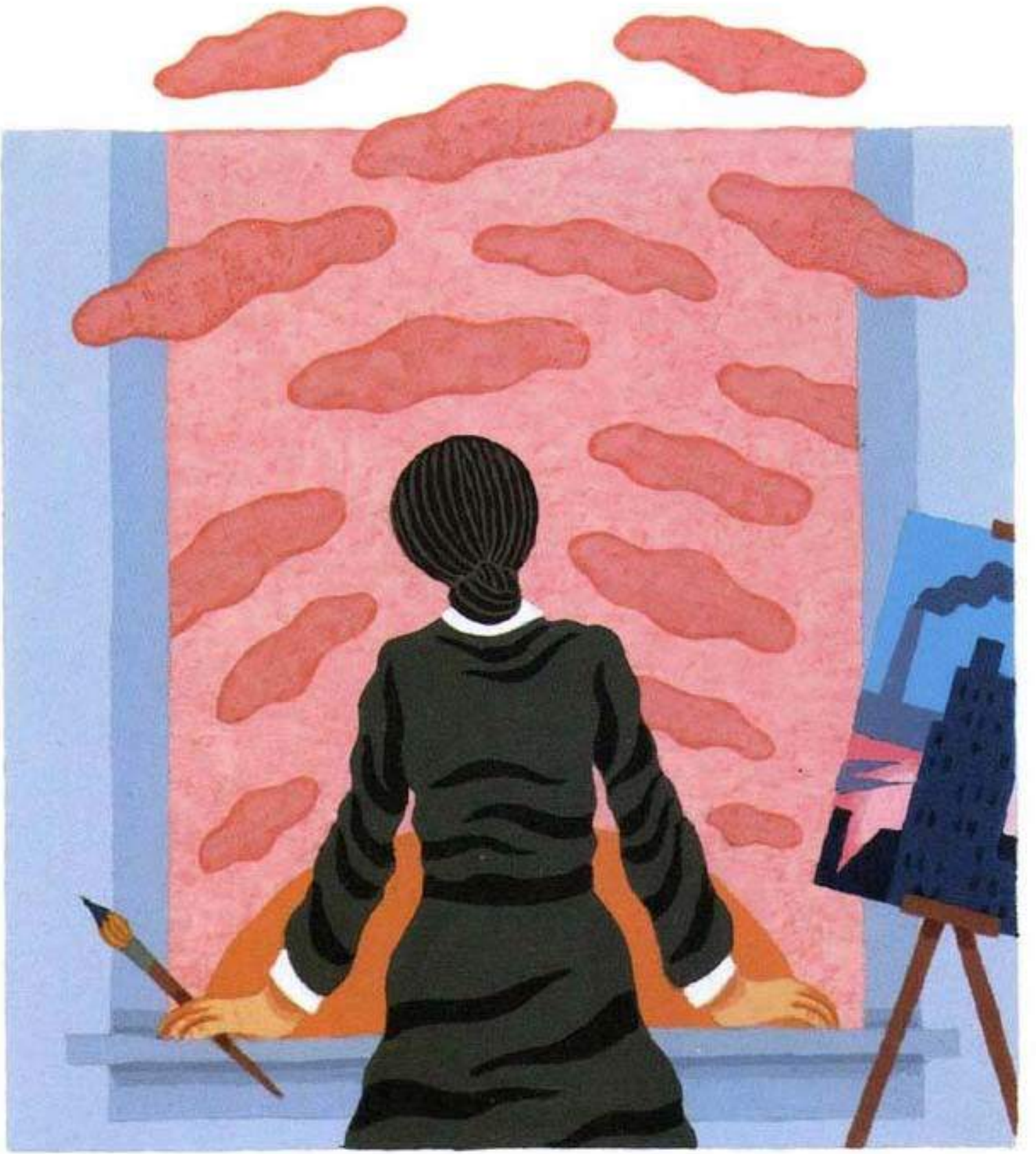

అక్కడ ఆకాశహార్మ్యంలో ఉండేదానిని.

కిటికీలోంచి కనిపించేదానిని చిత్రిస్తూ ఉండేదానిని.

కిటికీలోంచి దూరప్రాంతాలు నన్ను
పిలుస్తున్నట్టు అప్పుడప్పుడు అనిపించేది.

నగరంలో పూలతోటను చిత్రించాను.

పూలను నేను చూసినట్టే అందరూ చూడాలని నా కోరిక.

పూలను నేను ఎంతో దగ్గర నుంచి చూశాను.

కమెలియా అనే పువ్వు బొమ్మ గీశాను.

అందరి దృష్టిని ఆకర్షించేలా దానిని ఎంతో పెద్దదిగా వేశాను.

తరువాత జాక్ ఇన్ ది పల్సిట్ అనే పువ్వు
బొమ్మ వేశాను.

అందరి దృష్టిని ఆకర్షించటానికి దానిని చాలా పెద్దగా
వేశాను.

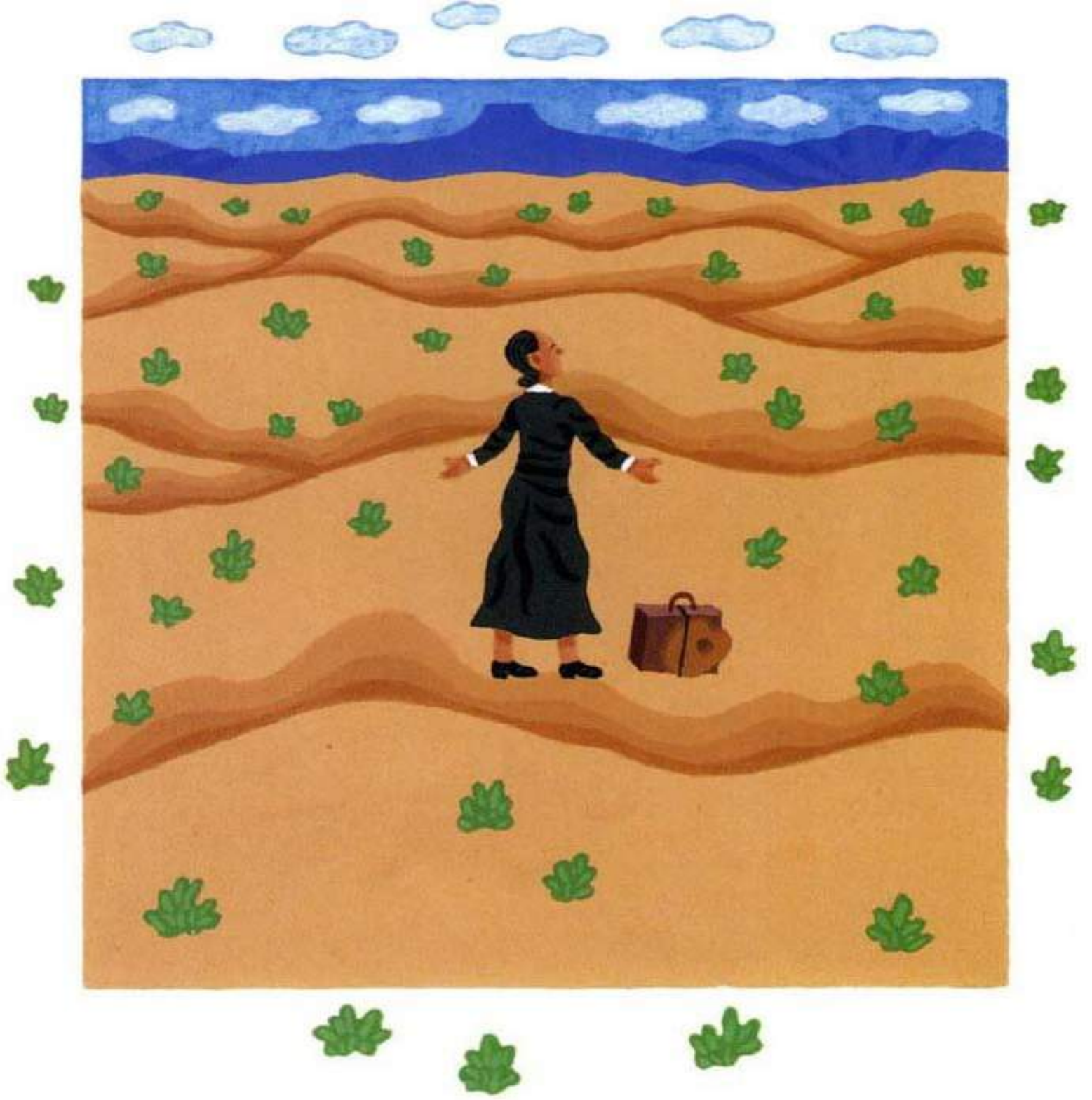
పాపీ, పెటూనియా, పొద్దు తిరుగుడు, ఐరిస్ వంటి అనేక
రంగురంగుల పూల బొమ్మలు వేశాను. నా తోట విరబూసింది,
పూలను నేను చూసినట్టు అందరూ చూడసాగారు.

అయినప్పటికీ, ఆకాశం వైపు చూస్తూనే ఉన్నాను.

ఆ దూర ప్రాంతాలు ఎప్పటికీ నన్ను పిలుస్తూనే ఉంటాయి.

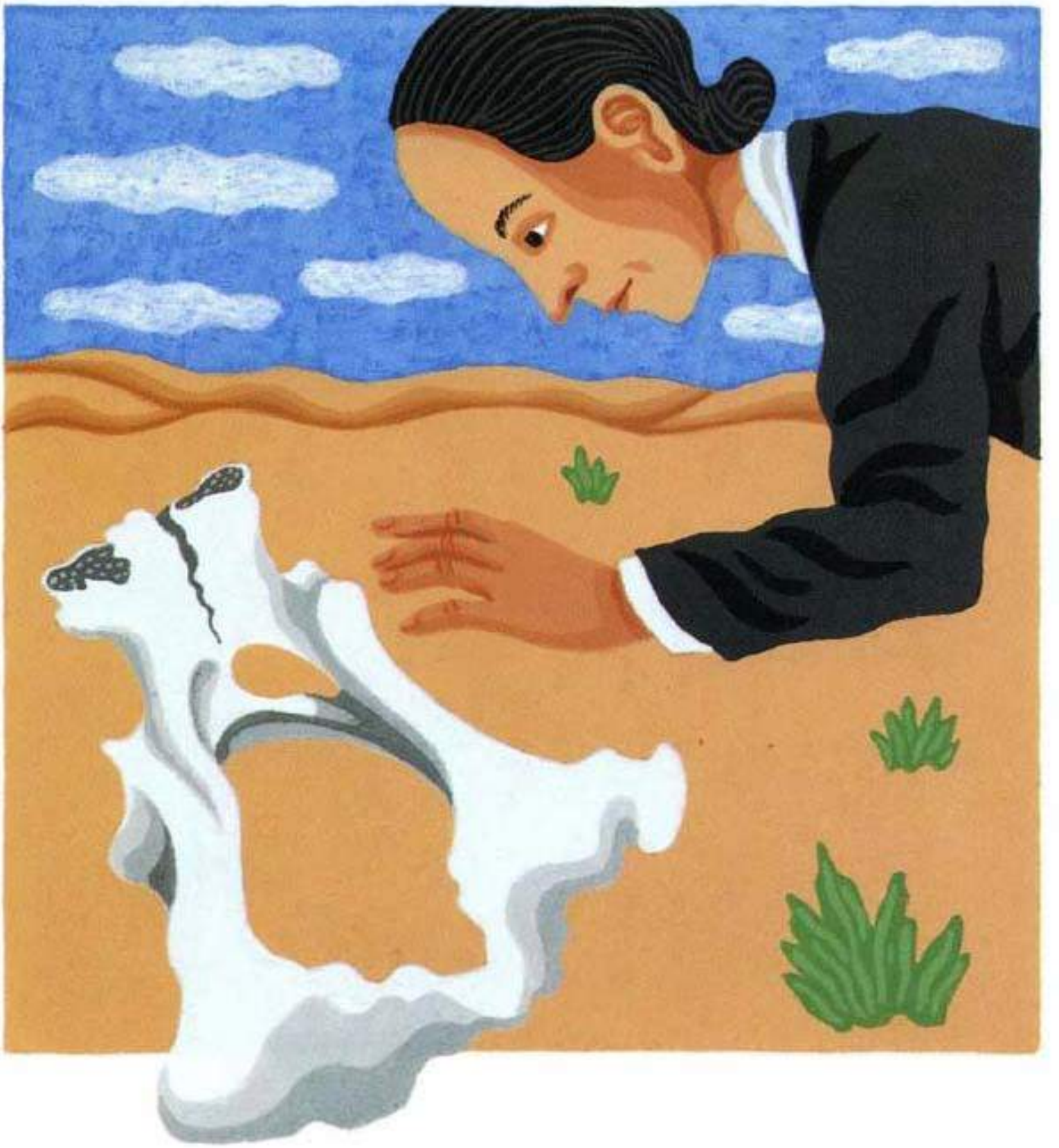

న్యూ మెక్సికోలోని ఎడారి ప్రాంతానికి వెళ్లాను.

ఎవరూ రానంత దూర ప్రాంతాలకు వెళ్లాను.

అక్కడే ఒంటరితనం నాకెంతో సంతోషాన్ని ఇచ్చింది.

పూలు పెరగని ఎడారి ప్రాంతం అది.
కానీ అక్కడ ఎముకలు ఉన్నాయి.

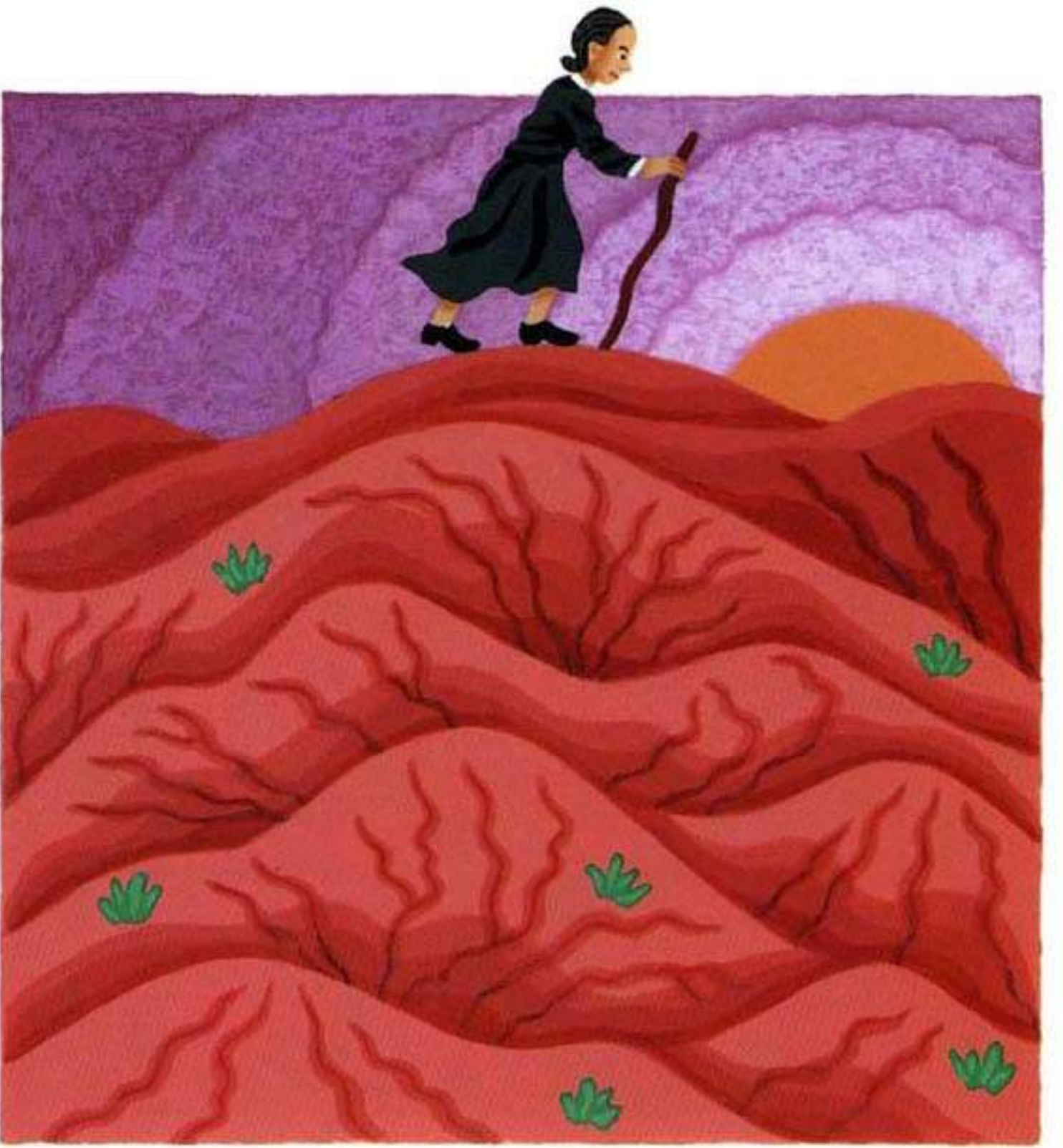

నేను ఎముకలు పోగుచెయ్యటం మొదలుపెట్టాను -
పెద్ద ఎముకలు, చిన్న ఎముకలు, పొడవాటి ఎముకలు,
ఆవు పుర్రె, గుర్రం పుర్రె, పొట్టేలు పుర్రె -
వాటిని ఇంటికి తెచ్చి వాటి బొమ్మలు వెయ్యటం
మొదలుపెట్టాను.

ఒక రోజు ఒక పురై ఎముకను ఎదురుగా పెట్టుకుని దాని
కంత నుంచి ఆకాశాన్ని చూశాను.
నేను చూసినదాని బొమ్మ గీశాను.

నేను ఆకాశాన్ని చూశాను -

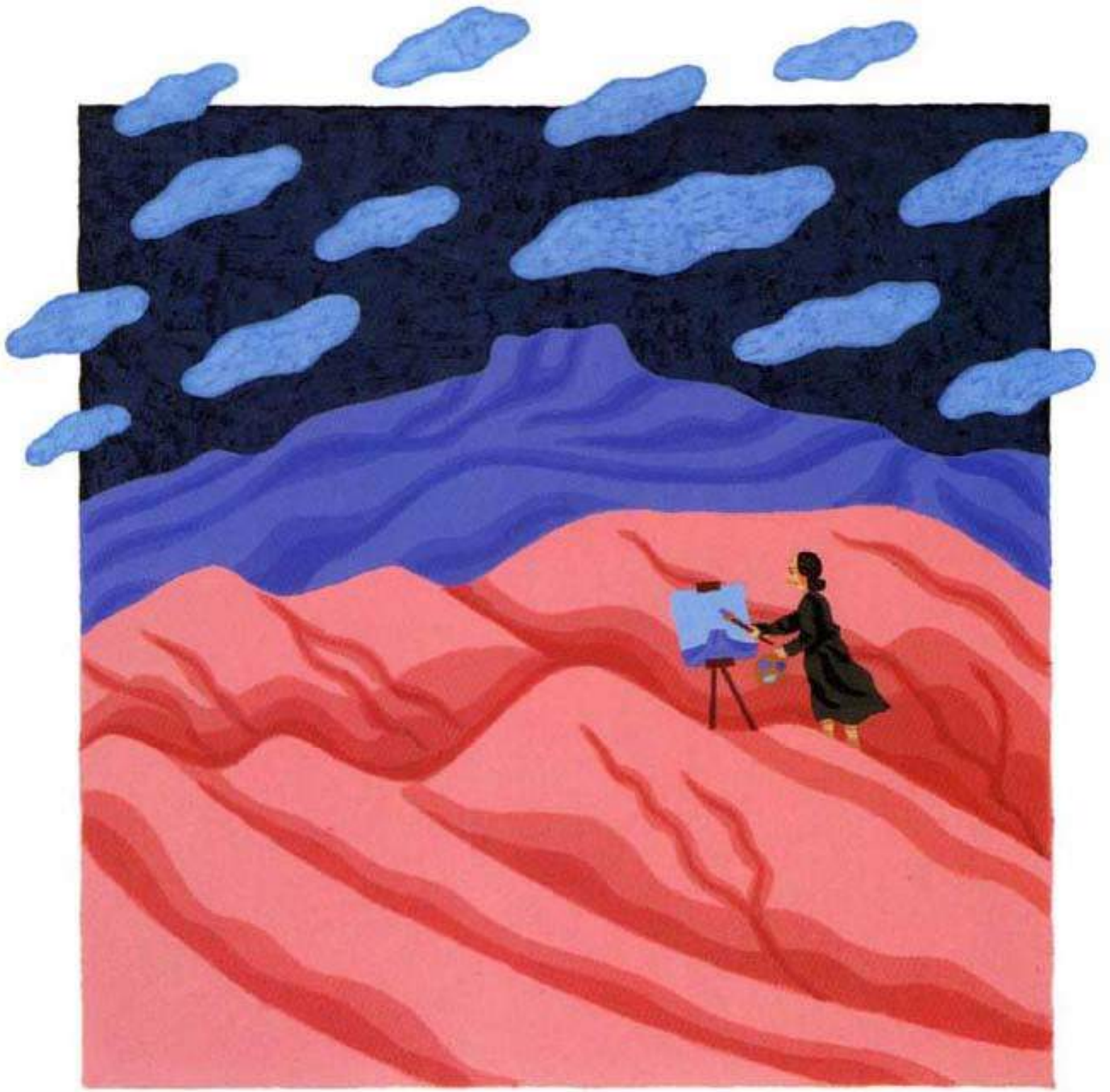
ఎర్రని కొండలను చూశాను.

సంధ్యా సమయాలలో, మిట్ట మధ్యాహ్నం, తారలు
మిణుకుమంటున్న వేళల్లో ఆ కొండలలో తిరిగాను.

ఆకాశంవైపు చాచి దానిని పట్టుకున్న పర్వత
బాహువులను గీశాను.

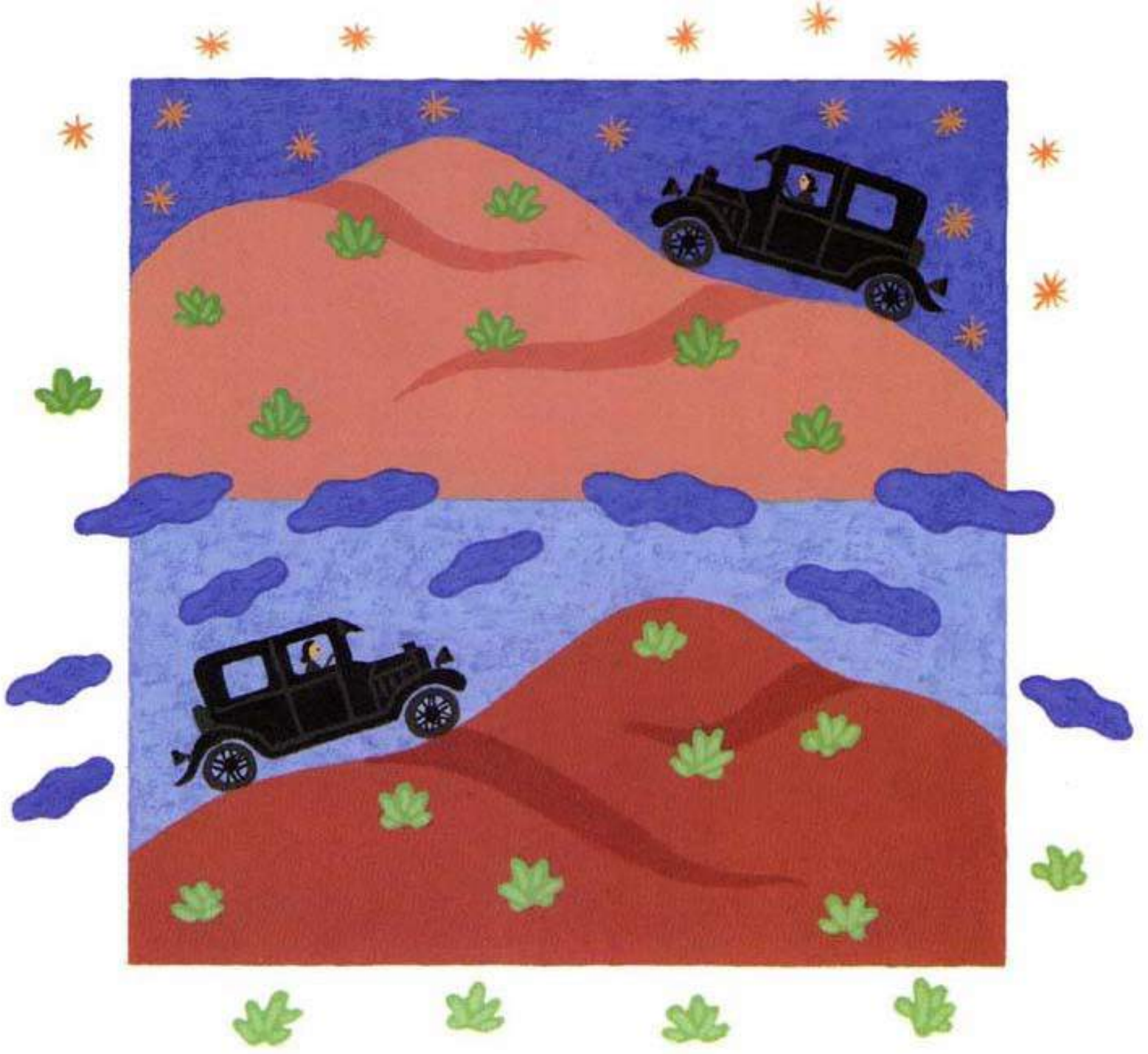

దూరంగా కనపడుతున్న పెడర్నల్ కొండ బొమ్మను గీశాను.
దానినే మళ్ళీ, మళ్ళీ గీశాను. అలా ఎన్నోసార్లు దాని బొమ్మ
గీశాను.

ఆ కొండను చాలాసార్లు గీస్తే దానిని నాకిచ్చేస్తానని దేవుడు
చెప్పాడు.

నా మోడల్ ఏ కారులో ఎడారి అంతా కలియ తిరిగాను,
కొండలు ఎక్కి, దిగాను.

మధ్యాహ్నం తేనెటీగలు ఇంటికి తరిమేవరకు నా మోటరుకారు
స్టూడియోలో కూర్చుని బొమ్మలు వేస్తూ ఉన్నాను.

చలికాలంలో సైతం,

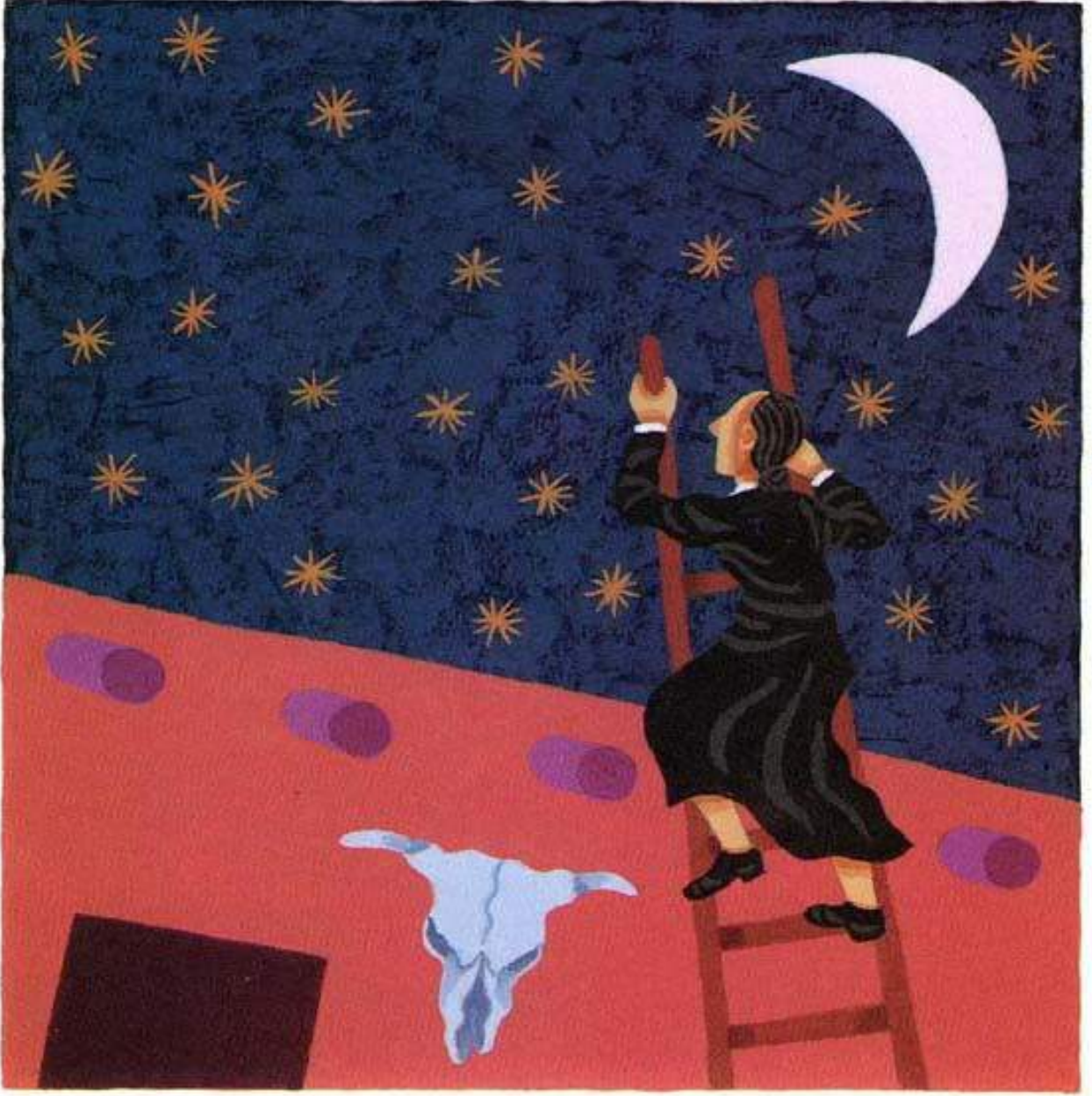
దూరప్రాంతాలలోని సుదూర తీరాలకు వెళ్లాను.

గజగజ వణికించే చలిలో కూడా బొమ్మలు వేశాను.

నన్ను ఎగరేసుకుని వెళతాయేమోనన్నంత బలమైన గాలిలో
కూడా నేను బొమ్మలు వేశాను.

ఇతరులు ఎవ్వరూ చెయ్యని పనులు నేను చేశాను.

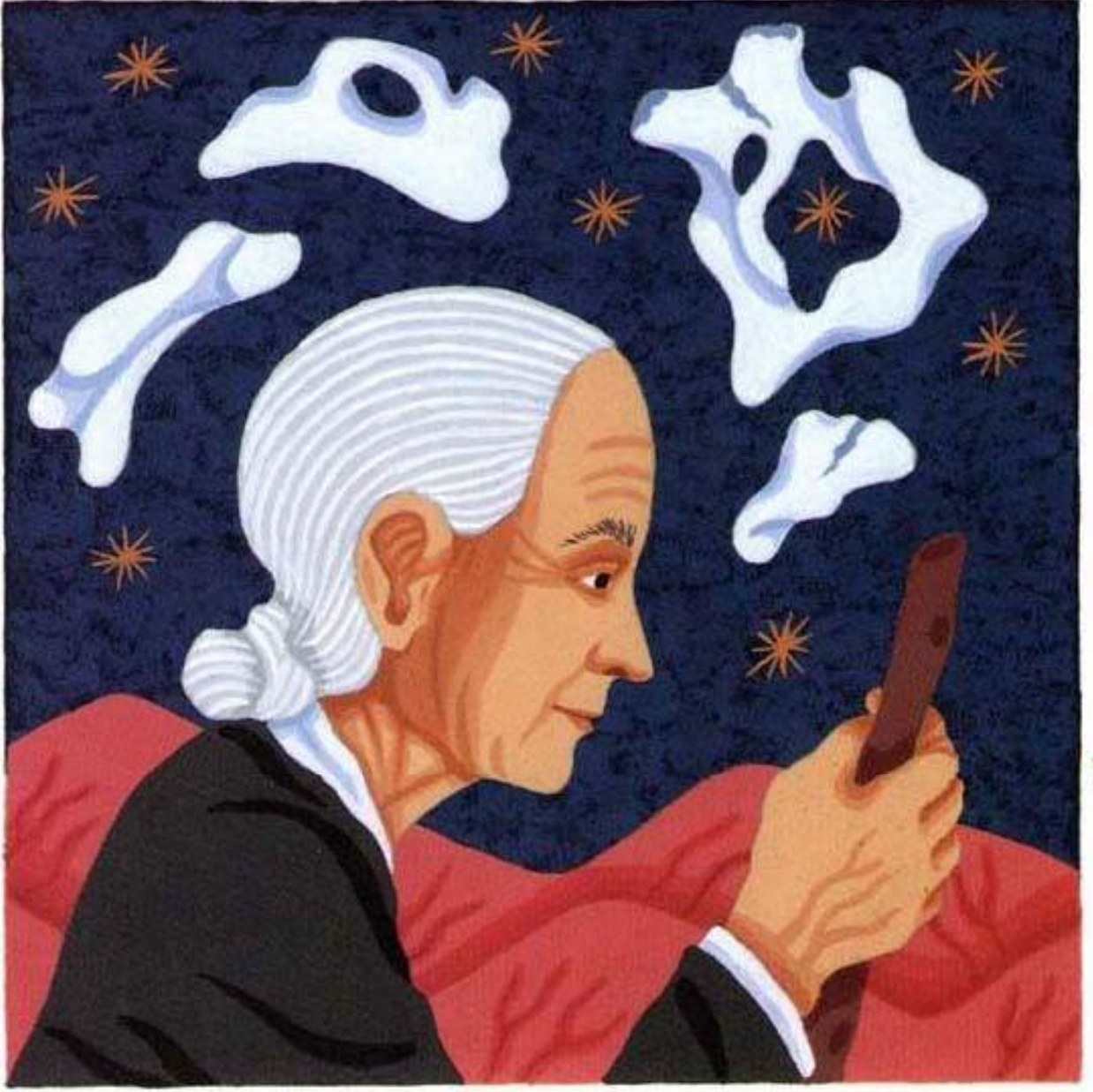
రాత్రి ఆకాశంలోకి నిచ్చిన వేసుకుని

సూర్యోదయం కోసం ఎదురు చూశాను.

నిద్ర లేవగానే ఉదయపు ఆకాశం చూడటానికి
తారలు నిండిన ఆకాశం కింద నిద్ర పోయాను.

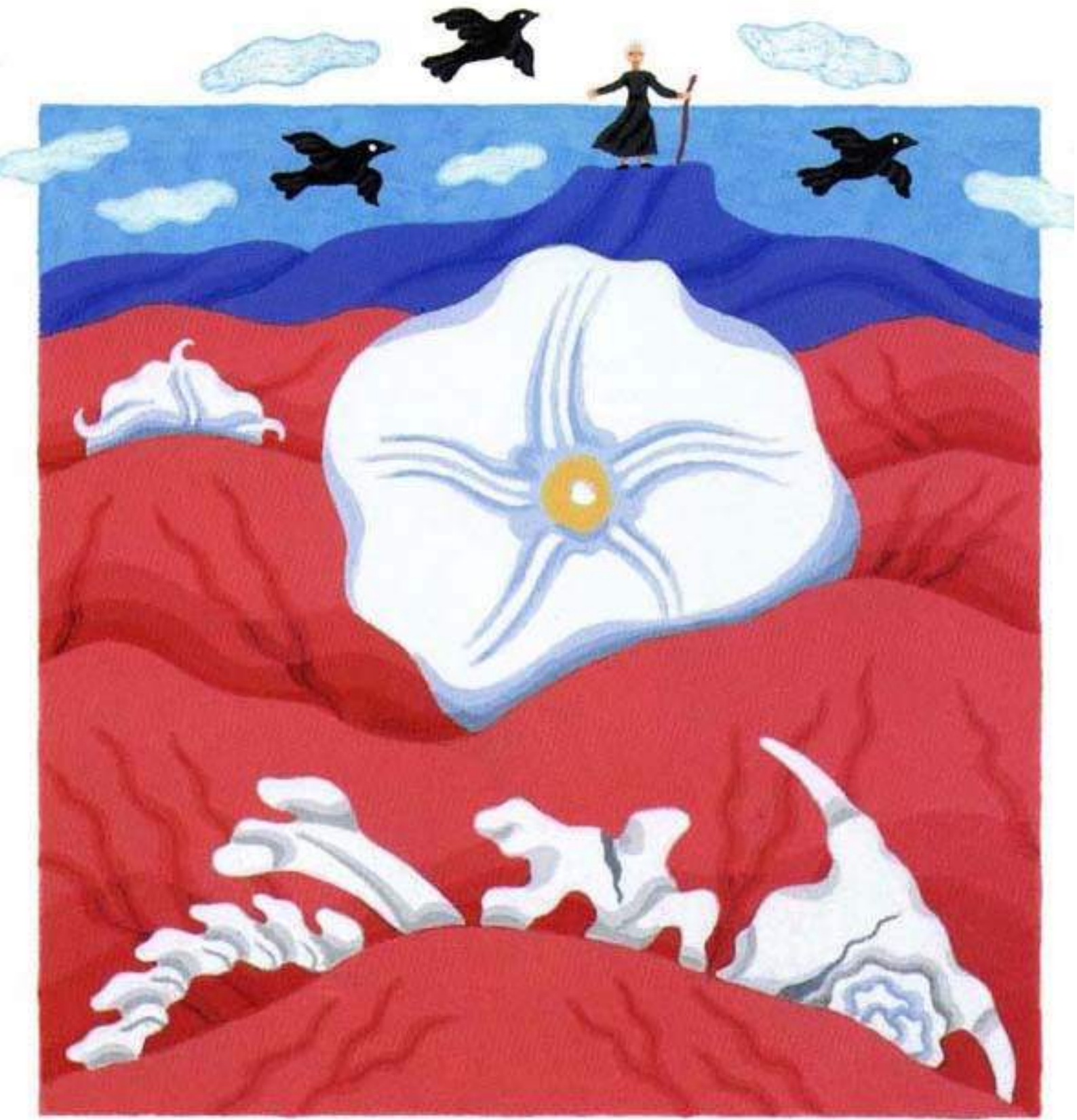
నేను ఎడారిలోనే ఉండిపోయాను.

నా జుట్టు ముందు బూడిద రంగుకి,

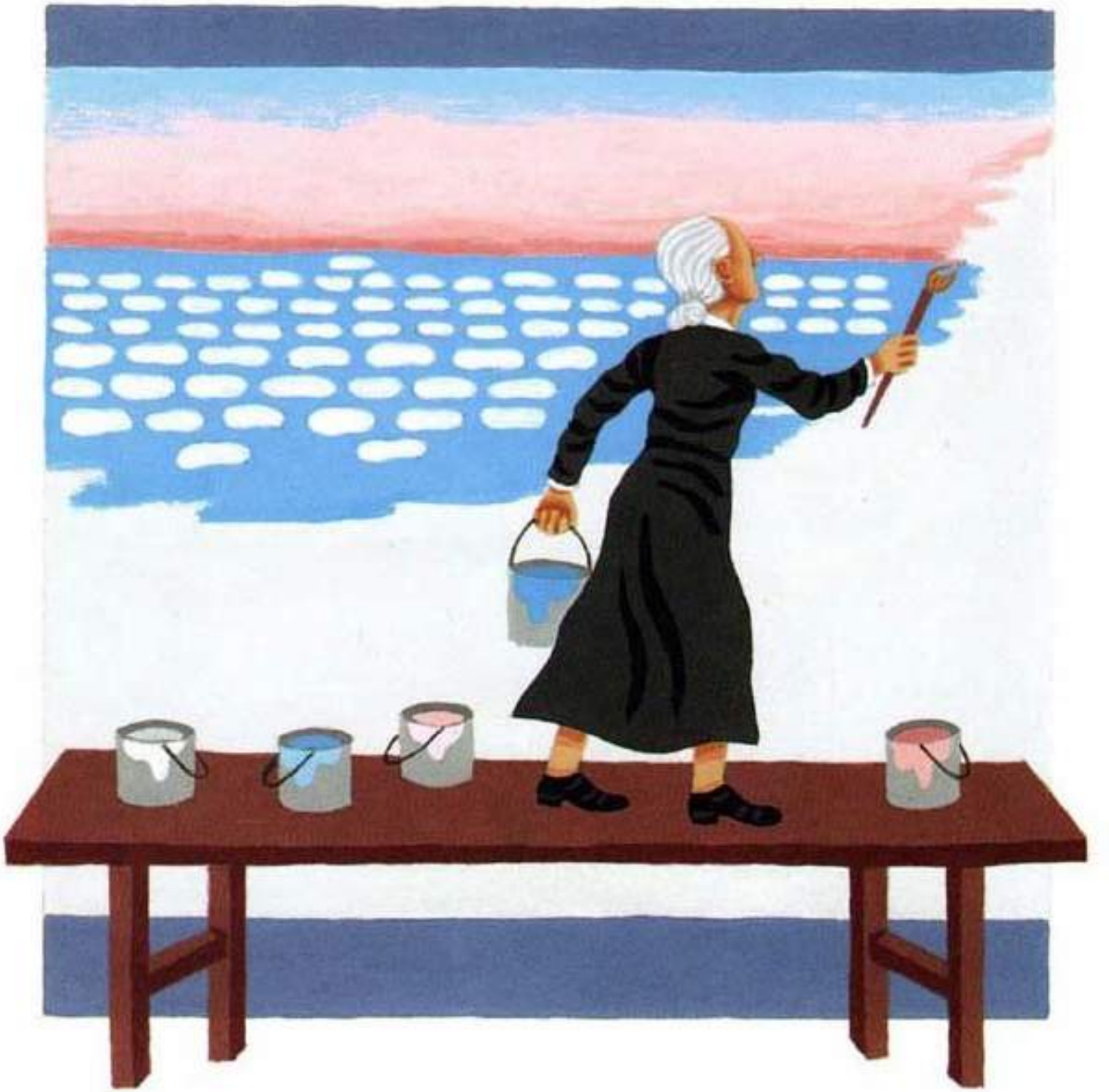
తరువాత ఎముకలంతటి తెల్ల రంగుకి మారింది.

అయినప్పటికీ ఎర్రటి కొండలలో తిరుగుతూనే ఉన్నాను.

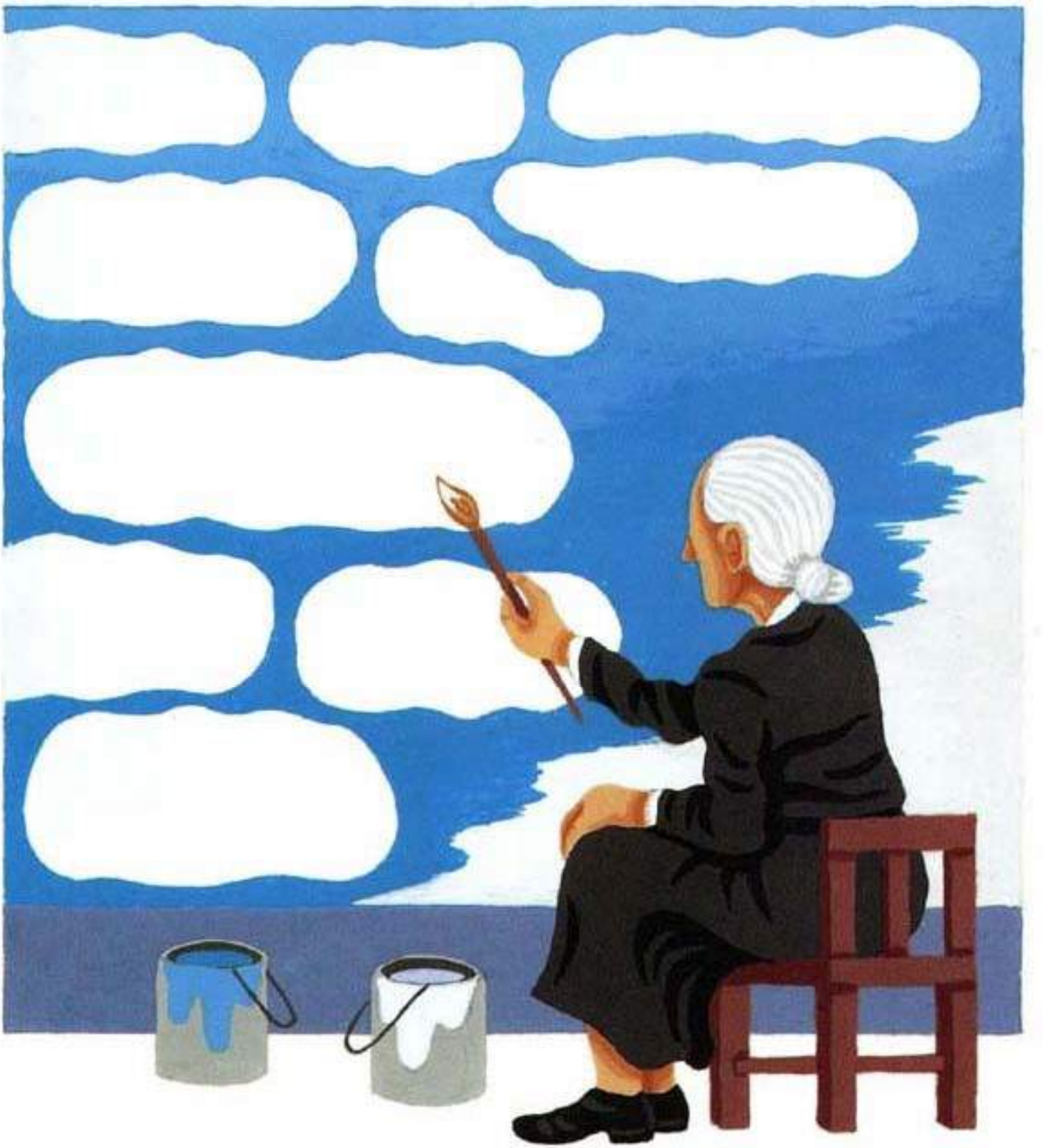

నేను పోగుచేసిన ఎముకల గుట్ట పెరుగుతూ పోయింది,
నా పూలు ఎడారిలో వికసించాయి.
చివరికి పెడర్నల్ కొండ నా సొంతమయ్యింది.

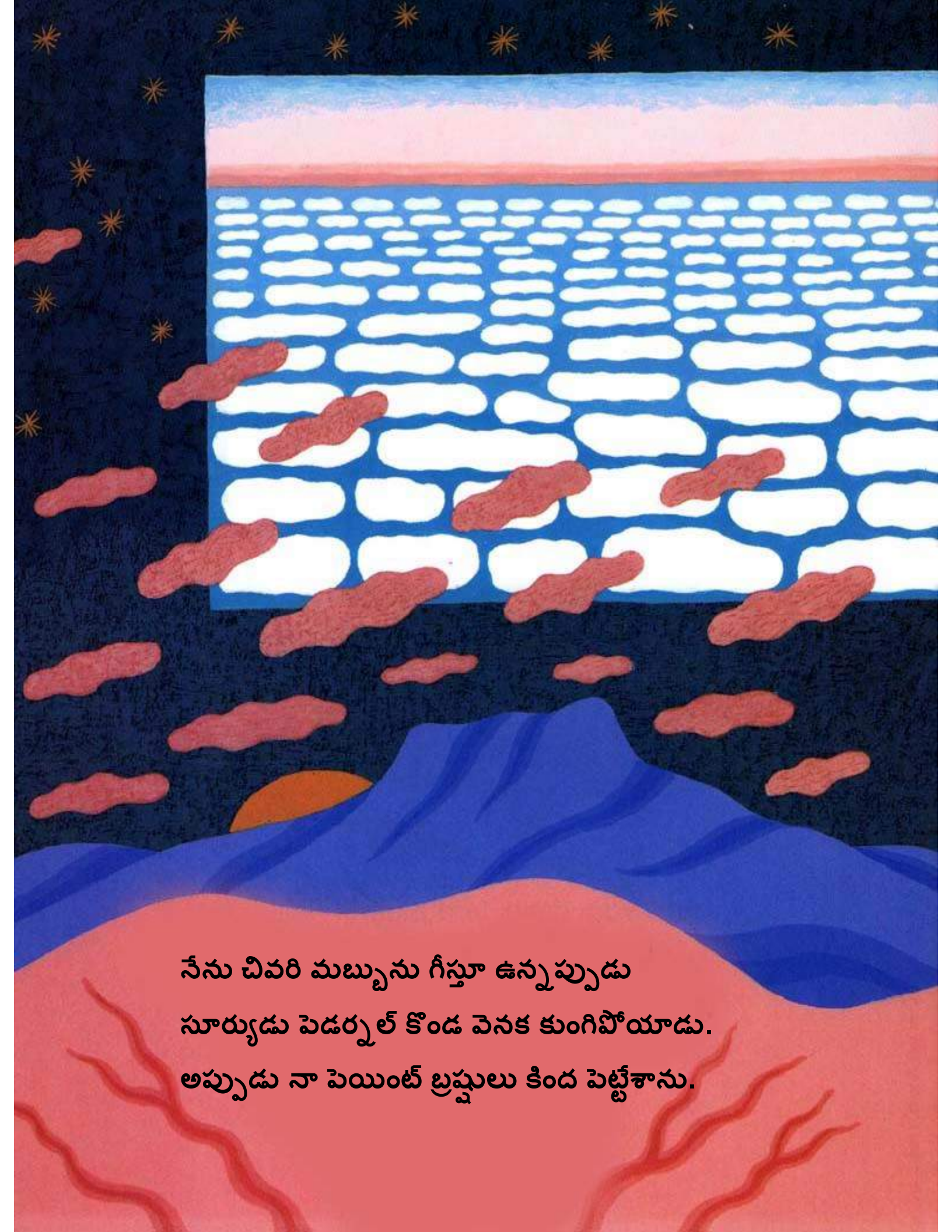
మరి ఆకాశం - అది ఇప్పటికీ అద్భుతంగా ఉంది!
దానిని నేను మరొక్కసారి గీశాను.
నేను చూసినట్టుగా ఆకాశాన్ని అందరూ చూడాలని
దానిని చాలా పెద్దదిగా వేశాను.

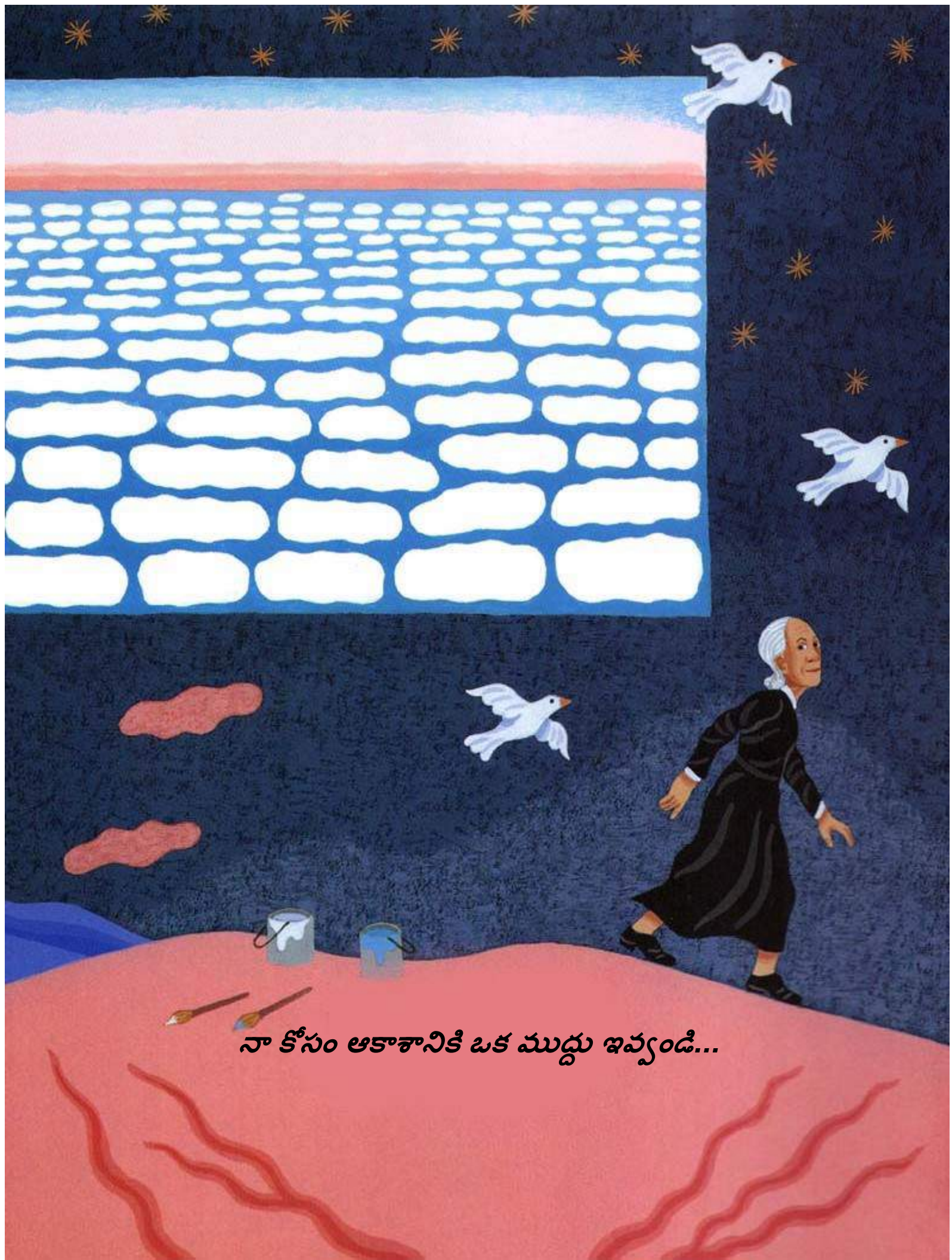
ప్రతి రోజు సూర్యోదయం నుంచి సూర్యాస్తమయం దాకా
బొమ్మలు వేసేదానిని.
ఇలా వారాలు, నెలల తరబడి పనిచేస్తూ ఉండేదానిని.

నేను చివరి మబ్బును గీస్తూ ఉన్నప్పుడు
సూర్యుడు పెడర్నల్ కొండ వెనక కుంగిపోయాడు.
అప్పుడు నా పెయింట్ బ్రష్లులు కింద పెట్టేశాను.

నా కోసం ఆకాశానికి ఒక ముద్దు ఇవ్వండి...

జార్జియా ఒ'కీఫ్ 98 ఏళ్లు బతికింది.

అమెరికాలోని అన్ని పురావస్తు ప్రదర్శన శాలల (మ్యూజియంల)లో ఆమె వేసిన పూలు, ఎడారులు, కొండలు, నగరాలను ప్రజలు చూస్తారు, ఆమె చూసినట్టుగా అందరూ వాటిని చూస్తారు.

